

Man arī ir piedāvāts ieguldīt naudu viskautkur. Bet visprofesionālāk es to varu ieguldīt medicīnā. Latvijas medicīnā ir tik daudz, kur ieguldīt!

VALSTIJ IR GRŪTI SKRIETIES AR PRIVĀTKLĪNIKU

– Cik liels ir tavs personāls?

– 15 štata darbinieki, kas ikdienā strādā kopā. Un vēl – daudzi profesori, kas nāk katru dienu. Profesori, kas nāk reizi nedēļā. Profesori, kas nāk reizi pusgadā. Grūti atrast slavenus ārstus, kas nav palīdzējuši mūsu klīnikā. Man ir ļoti patīkami, ka viņi man nav atteikuši.

Mums ir ļoti augsts klīnikas vispārējais standarts. Ar to es lepojos. Par šo standartu es atbildu ar savu vārdu. Es pats operēju katru dienu, un es cenšos ņemt sarežģītākos gadījumus.

Visvairāk mēs operējam muguras, jo tas ir ineesīgāk. Tev sāp, bet pēc operācijas tev neāp. Par to taču ir vērts samaksāt! Bet operējam arī smadzeņu audzējus, galvas traumas – visu, kas piederas neiroķirurģijai.

– Tavu konsultantu sarakstā ir daudz vecās paaudzes ārstu uzvārdu. Kāpēc tā?

– Redzi, tagad ārstiem ir visādi limiti un gadu cenzi. Viņus sūta pensijā, ņem no amatiem nost. Manuprāt, tas ir briesmīgi. Ārsts ir tāpat kā vīns, viņš var būt tikai arvien labāks. Padomā pats, veca profesora slēdziens tev taču noteikti liksies daudz pieņemamāks nekā vunderkinda, kuram ir 28 gadi un kurš iztēlojas, ka ir milzīgs spideklis...

– Veca ehreju profesora.

– Okay. Tāpēc, ja ir vajadzība ieņemt cietoksni, vajag pievest dižgabalus. Ir smags gadījums, un smadzenes tiek koncentrētas. Mēs paņemam to labāko, ko varam paņemt no Latvijas medicīnas. Privātklīnika daudzos punktos ir spēks, ar kuru valstij ir neiespējami skrieties. Lielī resursi, liela nauda, labākie ārsti tiek mobilizēti momentā.

– Tavi konsultanti ir valsts sektora cilvēki.

– Jā. Viņi drīkst privāti praktizēt, viņiem ir oficiāli līgumi ar mums, un mēs oficiāli maksājam par to nodokļus.

Ir tāda situācija: Medicīnas akadēmijas mācībspēki pelna maz, tajā pašā laikā viņu pacienti parasti ir situētāki. Tās ir šķēres, kas mācībspēkiem bendē dzīvi. Viņi ir spiesti ņemt dāvanas. Tu zini, cik tas ir nepatīkami – sīrmam profesoram lasīt naudu? Viņam ir daudz patīkamāk, ja viņš var cienījami praktizēt privātklīnikā.

Ja tev ir nauda, tu vari labi izglītot. Un laba izglītība – tā ir laba kvalitāte. Manas klīnikas māsiņas ir izglītotas Upsalas universitatē, dakteri ir mācījušies Bonnas universitatē un Upsalas universitatē. Visi mani darbinieki, kas grib mācīties valodas, var mācīties, cik vien, mēs visu apmaksājam.

– Par tavu naudu?

– Protams. Par mūsu klīnikas naudu.

– Kā uzņēmuma īpašnieku – vai tevi kādreiz ir skārusi ekonomikas eksistenciālā puse?

– Es nojaušu, par ko tu runā. Ir bijušas neērtības, tpu, tpu, tpu, kad esmu sajutis eksistenciālu diskomfortu. Tomēr mums jau no paša sākuma ir bijusi ļoti piesardzīga finansu politika, kura ir balstījusies uz netrakošanu.

LĀZERU NEIROKIRURGIJAS KLĪNIKA

KLĪNIKAS VADITĀJS
medicīnas doktors Juris Purīns

Un uz mūsu galvenā grāmatveža Baloža kungu lielo pieredzi.

Mums ir bijušas finansiālas kļūdas, taču tās nav laivu tā šupojušas, lai paceltos jautājums par bankrotu. Kā es savai komandai saku – mēs amputēsim jebkuru slimo locekli, lai ķermenis izdzīvotu. Tur neko nevar darīt. Tas ir nežēlīgi, bet tas ir kapitālisms.

TE NOTIEK CIŅA PAR DZĪVĪBĀM

– Kas notiktu, ja tu, teiksim, sāktu izvēlēties pacientus pēc viņu moka biezuma?

– Nē. Nē. Nē. Visi slimnieki man ir vienādi mīļi. Es esmu sevī iznīdējis ar karstu dzelzi jebkuru tieksmi analizēt, kas ir mans slimnieks. Kā es kaut ko tādu iedomājos, tā pats sev situ. Man ir pilnīgi vienlga, vai viņš ir bandīts, vai viņš ir prokurors vai ielu slaucītājs.

Kad pie manis atnāk cilvēks, skaidrs, ka es viņā neredzu maku. Es viņā redzu cietēju, un mani ieslēdzas tas, kurā es esmu uztrenēts. Ātri domāt, kas ar viņu noticis un kā viņam palīdzēt.

– Tomēr – vai vienkāršajai tautai pamatā nekalpo valsts ārstniecības iestādes?

– Nē, arī mani slimnieki vairākumā ir

vienkārši cilvēki. Policisti, sekretāres, šoferi. Bet, protams, ir arī diženi ierēdņi, augsti stāvoši cilvēki, slavenības. Jo atšķirībā no vienas otras valsts slimnīcas viņi zina, ka šeit klusē. Diezin vai tu Rīgā dzirdēsi baumas, kas pašreiz ārstējas pie Purīna. Šaubos.

– Pareksa princips: mammai neteikšu.

– Jā, absolūti. Tas ir šausmīgi, ja es lasu avīzē, ka kolēģis operējis lielu činavnieku. Ja es būtu tas činavnieks, es iedotu pa rikli tam, kas stāstītu, ka viņš ir mani operējis! Iedomājies, ka tam činavniekam būtu uroloģiska lieta. Vai tad viņi abi plātitos?

Tas, ko mēs zinām, ir pacienta noslēpums. Un ārsta noslēpums. Ar to sākas visa medicīna.

– Tomēr neapmierināti pacienti mēdz šos noslēpumus karināt pie lielā zvana.

– Paklausieties, milie cilvēki, pats Stradiņš teica, ka medicīna ir māksla. Bet visi ārsti taču nav Paganini! Te notiek ciņa par dzīvībām, pa solītim, pa mazai kripatiņai. Sakostiem zobiem. Kļūst bišķiņ labāk, tu gaidi, tev ir bezmiegs, tu naktis sēdi blakus slimniekam... Komanda sāk gurt... Radi sāk uztraukties... Tur nav nekādi joki. Palīdzī, izvelc, un tad runāsim par to, kāds ārsts tu esi.

(Turpinājums 10. lpp.) ▶